

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN ȚĂRI AFRICANE

SEMNAREA DECLARAȚIEI COMUNE ROMÂNŌ-CONGOLEZE

La Palatul Poporului din Brazzaville a avut loc, marți, 21 martie, ceremonia semnării declarației comune româno-congoleze.

Salonul oficial era împodobit cu drapelul de stat român și congolez, precum și cu portretele tovarășilor Nicolae Ceaușescu și Marien N'Gouabi.

Declarația a fost semnată de secretarul general al Partidului Comu-

nist Român, președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, și de președintele Republicii Populare Congo, șeful statului, președintele C.C. al Partidului Congolez al Muncii, Marien N'Gouabi.

După semnare, cei doi conducători de partid și de stat și-au strins mâinile și s-au îmbrățișat.

La ceremonie au asistat tovarășa

Elena Ceaușescu, tovarășa Celine N'Gouabi, membrul delegației române, membri ai guvernului congolez.

Conform procedurii congoleze, după semnarea textului declarației comune a fost citit integral de Henry Lopez, membru al C.C. al P.C.M., ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Congo.

ÎNCHIEIEREA VIZITEI ÎN REPUBLICA POPULARĂ CONGO

„Vizita președintelui Ceaușescu a fost foarte utilă pentru dezvoltarea prieteniei congolezo-române — declara, pe aeroportul Maya-Maya, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Congo, Henry Lopez. Sntămte feliicită de a fi avut prilejul să-l cunoaștem personal și să avem convorbiri cu conducătorul Partidului Comunist Român și poporului român, ceea ce a contribuit în mod esențial la consolidarea înțelegerii, consemnate pe larg în declarația noastră comună”, spunea în continuare șeful diplomației congoleze în timp ce tovarășii Nicolae Ceaușescu își lua rămas

bun de la gazde, în ovațiile și uralele multmii.

Era o nouă manifestație spontană de prietenie și stimă față de tovarășii Nicolae Ceaușescu.

Vizita care s-a încheiat marți pe aeroportul capitalei congoleze lasă, astfel, în urma ei altă o bună bază pentru întărirea colaborării multilaterale între popoarele de pe malurile Dunării și fluviului Congo.

In alocuțiunile unor oameni pătrunși de înalta semnificație a vizitei, tovarășii Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, însoțiți de președintele Marien N'Gouabi

și tovarășa Celine N'Gouabi, sînt salutați la plecarea de înalte personalități congoleze.

Sînt intonate imnurile naționale ale celor două țări: o gardă de onoare prezintă onorul celor doi conducători de partid și de stat.

La scara avionului prezidențial, tovarășii Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu își iau rămas bun de la tovarășii Marien N'Gouabi și tovarășa Celine N'Gouabi, pe care îi vor revădi în capitala patriei noastre, cu prilejul vizitei pe care șeful statului congolez și soția sa o vor întreprinde în România.

SOSIEREA ÎN REPUBLICA ZAİR

Marți dimineața, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a sosit în Republica Zair, unde face o vizită oficială, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, la invitația președintelui acestei republici, general de armată Mobutu Sese Seko. Vizita constituie o expresie pregnantă a legăturilor de prietenie și colaborare stabilite între cele două țări și popoare.

La ora 9,30, ora Bucureștiului, 10,30, avionul cu care călătorește președintele Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu aterizează. La coborire, ei sînt salutați cu cordialitate de general de armată Mobutu Sese Seko și de Marie Antoinette Mobutu, care le urează bun venit pe pămîntul zairean.

„Asistăm din nou, și aici, la Kins-

hasa, la momente emoționante, semnificative prin însuși modul lor de manifestare. Mii de oameni ai muncii, de militanți ai Mișcării Populare a Revoluției aclamă, salută cu pumnul strins în dreptul inimii, își exprimă bucuria prin cîntece și dansuri; pretutindeni stegulețe tricolore și verde-galben, agitate de mii de brațe. Tovarășii Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu sînt înconjuțați cu căldură, string nenumărate mâini ce se întind spre ei.

În salonul de onoare au venit să aducă omagiu lor șefii misiunilor diplomatice acreditați în Zair.

În aceeași atmosferă sărbătorească, care a domnit în tot timpul festivităților primirii, sînt străbătuți cei aproape 30 km pînă în oraș și apoi monumentalele bulevarduri ale

capitalei pînă la reședința oficială de pe muntele Ngalama.

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și tovarășa Elena Ceaușescu au fost, marți la amiază, oaspeți de onoare ai Primăriei capitalei — orașul Kinshasa.

Marți după-amiază au avut loc convorbiri între președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și președintele Republicii Zair, Mobutu Sese Seko.

În onoarea președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și a tovarășii Elena Ceaușescu, președintele Republicii Zair, Mobutu Sese Seko și Marie-Antoinette Mobutu au oferit marți un dîneu la Palatul

SPORTUL

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XXVIII — NR. 7003

4 PAGINI 30 BANI

Miercuri 22 martie 1972

Un aspect de la banca echipei noastre, în timpul meciului de aseară cu hocheiștii de la Zvezda Sverdlovsk. Antrenorul Flammaropol dă indicații jucătorilor care, peste câteva momente, vor intra în teren. Foto: S. BAKCSI

Campionatul mondial de hochei (grupa B)

ESTE RÎNDUL EȘALONULUI SECUND...

Cu toate capriciile ei (împrumutate de la năbădăscul aprilii), luna martie ne ține cînd în aer, cînd în călduri, cîndu-ne guturai și apoi consiliindu-ne cu lucrămătoare Echinocciul de primăvară e mult mai tranșant în decizie. Televiziunea ne-a anunțat-o foarte clar.

Nu mai lumea hocheiului pe gheață nu ia în seamă crugul vremii. Diseminarea patinoarelor artificiale acoperite, apariția tot mai multor „palate de gheață” peste tot pe mapamond, au determinat considerabilă lărmă a calendarului hocheistic, dîndu-i un registru care aproape că ignoră sezoanele. În acest fel, hocheiul își asumă

chiar îndrăznețul risc de a concura fotbalul și alte sporturi de aer liber, fără a avea senzația că încalcă domenii interzese.

Abia cu 10 zile în urmă s-a încheiat la Miercurea Ciuc — într-o euforie generală viznd hocheiul, investițiile sportive și aderența publicului la acest sport bărbătesc și dinamic — competiția mondială a celui de al treilea eșalon. Echipele din această categorie au luptat din răsputeri — și au reușit — să risipească tenta de diletanțism cu care erau îndeobște colorate, manifestînd siguranță în joc și în stăpînirea elementelor de tehnică și tactică, solicitînd o poziție de merită autonomă. De altfel, promovatele din grupa C în grupa B, echipele Austriei și Italiei, își vor dovedi capacitatea anul viitor.

De vineri, e rîndul categoriei secundare să-și desfășoare programul, așa cum grupa A o va face în cursul lunii aprilie (la Praga) Patinoarul „23 August” din București este pentru a doua oară gazda competiției care aduce la start rezervele cel mai de nădejde al hocheiului mondial. Cîtă vreme „cei sase mări” aleăturiu un club cu înaltă specializare, este firesc ca în grupa B să se plămădească forțele noi, prospește, de viitor pentru universul hocheiului.

Ultimul test important al majorității formațiilor participante la campionatul mondial de la Bucu-

restii l-a constituit turneul olimpic de la Sapporo. În cele două grupe valorice care și-au disputat meciurile olimpice, au figurat nu mai puțin de cinci din cele șapte echipe care vor juca în Capitală (excepte făcînd doar echipele României și R.D. Germane). Mai mult decît atât, în grupa olimpică, frunzose, echipa S.U.A., concurentă la București, a obținut medaliile de argint cuvenite ocupantului locului secund, iar echipa Poloniei s-a clasat pe locul 6. În grupa a doua de la Sapporo, alte trei participante la campionatul din București s-au clasat astfel: Norvegia — locul 2, Japonia — locul 3 și Iugoslavia — locul 5.

Simpla menționare a acestor performanțe — dincolo de palmaresul general al echipilor — dovedește tăria competiției care ne așteaptă.

Vor fi confruntări importante nu numai pentru stabilirea promovatei în grupa A, ci și dirze bătaii sportive pentru stabilirea pozițiilor sau confirmarea lor.

Acastă ediție a campionatului mondial de hochei pe gheață, rezervat grupei B, are sansa de a se disputa în fața unui public entuziast și pasionat, ca cel bucureștinean, gata să aplaude toate echipele, dar cu inima mereu alături de propria sa reprezentativă națională.

Victor BANCULESCU

Aseară, la Londra

TOTTENHAM — U.T.A. 1-1

INTR-ADEVĂR, U.T.A.

A PĂRĂSIT ELEGANT

CUPA U.E.F.A.

Astă-seară la München

STEUAU ÎNȚINEȘTE

PE BAYERN

ÎN CUPA CUPELOR

(Citiți în pagina a 4-a corespondențele trimișilor noștri speciali)

ÎN CEL DE AL DOILEA MECI

CU ZVEZDA SVERDLOVSK

HOHEIȘTII ROMÂNI —

MAI COMBATIVI

Deși au pierdut și de această dată partida lor cu Zvezda Sverdlovsk — oaspeții au cîștigat cu scorul de 5-2 (0-4, 2-1, 0-0) — hocheiștii din lotul reprezentativ s-au comportat mult mai bine. Ei au jucat combativ, au luptat mai energic și astfel au reușit să țină piept cu succes valoroasei echipe adevrate. De notat că cele 4 goluri din prima repriză au fost primite în două minute și că portarul Dumitraș a făcut o partidă excelentă. Au marcat: Moisescu, Saibin, Borodulin, Trunov și Gladkin pentru oaspeți, Kordova și Bașa pentru echipa română.

Au arbitrat Al. Mureșan și O. Barbu.

„SĂ REDEVENIM NOI, CEI CARE AM FOST!”

● Atmosfera de tensiune din lot — una din principalele cauze ale eșecurilor ● Mai multă atenție în alegerea mijloacelor de pregătire! ● De ce se renunță atât de ușor la jucători de valoare? ● Abaterile de la disciplină trebuie preîntîmpinate!

Are cuvîntul maestrul emerit al sportului VALENTIN SAMUNGI

Continuăm azi publicarea opiniilor în legătură cu actuala situație a reprezentativei masculine de handbal după eșecul în „Trofeul Carpați” și înaintea Jocurilor Olimpice de la München. După George Ghinea, are acum cuvîntul maestrului emerit al sportului Valentin Samungi, component al echipei naționale, cu care am discutat zilele trecute, în timpul turneului de sală de la Iași.

— Cum explicați numeroasele și atât de supărătoarele ratări, din ultimul timp, ale jucătorilor din lot?

— De-a lungul anilor, echipa noastră a dominat handbalul mondial tocmai prin pregătirea fizică. Acum formația este, în mare, aceeași, dar valoarea fizică nu mai satisface cerințele ridicate ale handbalului internațional.

— Dar numeroasele și gravela lipsuri de ordin fizic cui se datorează: greșită planificarea a antrenamentelor sau lipsei de constituțiozitate a jucătorilor?

— Răspundînd la această întrebare, vreau să exclud, din capul locului argumentul lipsei de conștiințiozitate și dăruire a jucătorilor, pentru că tocmai aceste trăsături au caracterizat întotdeauna activitatea handbaliștilor români, deși și în prezent! Cred că explicația carentelor de ordin fizic trebuie căutată în mijloacele folosite în cadrul antrenamentelor, mijloace nu întotdeauna cel mai bine alese. Bineînțeles, binecunoscuta „suveică”, mijloc de pregătire care a căpătat un caracter de permanentă în pregătirile lotului, a ajuns un fel de obsesie, un fel de corvoadă, așa încît ea nu mai duce la obținerea

la poartă și a ratat (cum se putea simțea oricui). După meci a fost admoanest, ajungîndu-se chiar la a se împușca înfrîngerea, lucruri care l-au determinat să afirme că în viitor nu va mai trege la poartă! Și sînt convins că la prima situație similară, Gașu va rata sau, pur și simplu, va refuza să-și mai asume răspunderea șutului la poartă!

— Credeți că valoarea fizică a echipei naționale este astăzi corespunzătoare cerințelor handbalului modern?

Horia ALEXANDRESCU

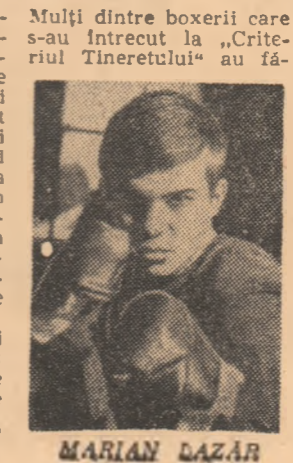
(Continuare în pag. a 3-a)

In organizarea ziarului „Munca” și a F.R. Box

START ÎN EDIȚIA A TREIA A „CRITERIULUI TINERETULUI”

Începînd de azi, Palatul sporturilor din Galați va cunoaște animația marilor evenimente sportive. Timp de trei zile, pe ringul instalat aici, se vor înfrunta cei mai buni tineri pugiliști din întreaga țară. Miza întrecerilor? Un loc în echipa națională de tineret care va participa la campionatele europene ce se vor desfășura, la București, peste două luni.

Inițiativa ziarului „Munca” și a F.R. Box de a organiza aceste dispute și-a dat roadele încă de la prima ediție, desfășurată în 1970.

MARIAN LAZAR

Mulți dintre boxerii care s-au înfruntat la „Criteriul Tineretului” au făcut frumoase progrese tehnico-tactice, unii dintre acești sportivi atîndu-se la o bună valoare. Aici putem aminti de Ștefan Boboc, George Chiochiș, Sandu Mihalec (învingătorii la prima ediție), iar dintre cei prezenți anul trecut la Galați s-au remarcat: Remus Cosma, Dinu Condurat, Marian Lazăr, Simion Cuișoy, Cornel Dumitrescu, Vasile Crițaru, Ion Ruicu. Cîțiva dintre cei de mai sus,

Paul IOVAN

(Continuare în pag. a 4-ii-a la rubrică)

CITIȚI AZI, IN CADRUL PREZENTĂRII MONOGRAFICE „SPORTUL ROMÂNESC ÎN 40 DE SINTEZE” JUDEȚUL BOTOȘANI In pagina a II-a

Foto: D. LAZĂRESCU

UN PRIM PAS PE UN DRUM NOU AUTOMOBILISMUL REINTEGRAT PRINTRE DISCIPLINELE SPORTIVE

Intrecerile constituie cel mai important banc de probă al automobilistului (și noi — înțelegem constructorilor — nu trebuie să neglijăm această realitate); deoarece răspîndirea tehnicii conducerii sportive are repercusiuni directe asupra nivelului general al conducătorilor auto, mîrînd securitatea circulației, iar familiarizarea tineretului cu mecanica se răsfrînge asupra calității și competenței constructorilor de mîine, toate acestea stau, fără îndoială, la baza preocupărilor pentru mai buna organizare și răspîndire a sportului automobilistic, alături de reluarea activității doar în grila Automobil Clubului Român.

Cum însă forțele acestei organizații obținute — al cărui scop principal este turismul automobilistic — nu puteau asigura ritmul dezvoltării necesare, printr-o recentă hotărîre a Consiliului Național pentru educație fizică și sport, automobilismul este recunoscut ca disciplină sportivă, avînd ca for conducător A.C.R. prin Comisia sportivă națională auto care primește astfel rolul de federație. Ca prim efect al acestei hotărîri, asociațiile sportive și cluburile pot trece la organizarea unor secții auto, iar sportivii acces-

tei discipline vor putea primi — de acum oficial — titlurile de campion național și de maestru al sportului, conform regulamentelor.

Problemele acestui sport și în special sustinerea lui materială, sînt însă mult mai complexe și cu vor putea fi rezolvate doar prin o ceașă integrare a automobilismului în rîndurile activităților sportive. De altfel, și la noi — ca pretutindeni — industria constructoare de mașini și toate unitățile legate direct ca producători — de dezvoltarea ei, sînt nemulțumite de existența unui sport automobilistic activ așit pe plan intern și pe plan internațional, el constituind cea mai convîngătoare și eficientă publicitate a produselor și totodată locu de încercare absolut necesar calității. De aceea adevărul se pare însă că nu sînt convinsi încă toți factorii de răspundere ai țării noastre industriei auto. Tocmai pentru a lămurii aceste legături și pentru a găsi căile de concurență între noua federație (C.S.N.A.) și

Gh. EPURAN

(Continuare în pag. a 3-a, la rubrică)

Pe teme educative CE VEI FACE MÎINE?

Pregătirea profesională a sportivilor, preocupare permanentă a dubului Universitatea Craiova

Oraș mare, cu peste 200.000 de locuitori, Craiova cunoaște, ca și celelalte localități din țara noastră, febra fotbalului, care crește, parcă, de la un an la altul și chiar de la o zi la alta. În jurul balonului rotund și al celui mai bun fotbalist de pe aceste meleaguri, Ion Oblemenco, craiovenii țes mii de visuri. Odată cu mingea capricioasă suferă și bucură, străbat într-o clipă drumul de pe culmi în abis și viceversa — ca în cel fascinant final de meci, de acum două săptămîni, cu Steaua. Vorbeam de Oblemenco. Fotbalul i-a dus acestui jucător de atac multe satisfacții, începînd cu popularitatea de care se bucură prin aceste locuri, cu dragostea și admirația cu care este înconjurat la tot pasul. Dar fotbalul nu poate fi pentru un tînar din țara noastră, de la care societatea așteaptă o contribuție efectivă pentru desăvîrșirea ei, decît o activitate recreativă, pasională dacă vrea să aibă o limită în timp. După care urmează, abia, adevărată VIAȚĂ, cu drepturile dar și cu o-

bligățiile ei pe plan social și personal. Și ea, viața, nu te întrebă niciodată dacă ai jucat bine fotbal, în anul tineretului, ci îți cere, pe bună dreptate, să devii un cetățean cu o conștiință înaltă, cu o profesie bine determinată, cu o capacitate creatoare cît mai mare, într-un domeniu sau altul.

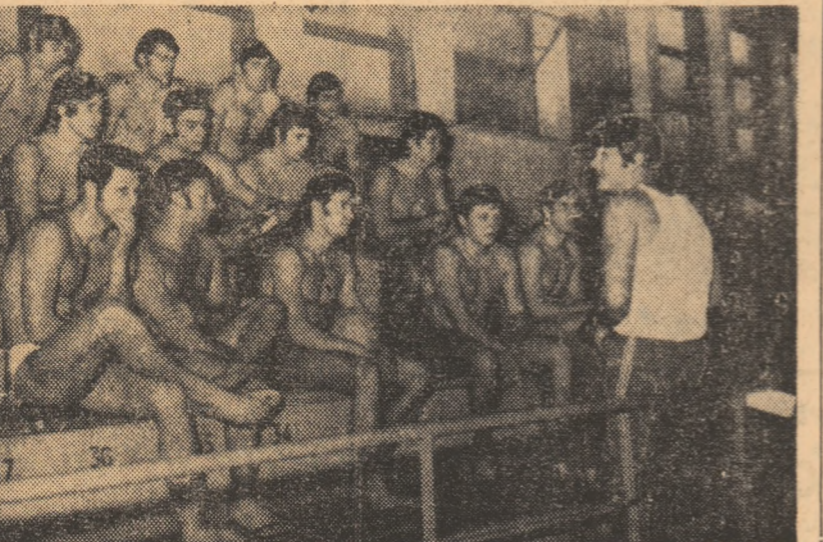
Cum este și firesc, acest comandament social capătă dimensiunile cele mai mari și exprimatele cele mai concrete, într-o unitate așteptată de învățămînt cum este Universitatea din Craiova și, într-o succesiune logică, și în clubul sportiv ce poartă același nume, învațătura și sportul urmînd să colaboreze armonios la formarea unui cetățean de nădejde, capabil să facă față, pe plan fizic și intelectual, sarcinilor pe care i le va pune înaintea viață.

Și, fiindcă am început cu Oblemenco, să încercăm să vedem ce a făcut clubul și ce a făcut el însuși pentru atîngerea acestui țel. În momentul de față „omul de gol” al echipei Universității Craiova și al

campionatului este student în anul II, la cursul fără frecvență al Facultății de studii economice — secția economie industrială. Faptul că nu trebuie să fie prezent, decît la examele, în băncile Facultății, nu rezează deosebit de interesantă și interesantă, în munca de realizare a studiilor. Practic, sarcina acestor cursanți este și mai grea, dacă ea este privită cu toată seriozitatea. Și Oblemenco așa o privește, spre bucuria profesorilor și a conducătorii clubului, spre satisfacția sa personală. Dar, de ce n-am spune-o, există cineva care ar avea dreptul să pretîndă drepturi de... autor în scrierea acestei frumoase pagini de viață. Este vorba de soția lui Ion Oblemenco, de voleibalista Margareta Lepădatu, cum se numea ea înainte de

Jack BERARIU

(Continuare în pag. a 2-a)

Ieri, la bazinul Floreasca, înainte de începerea antrenamentului reprezentativei noastre de polo

De vineri, în Capitală

„CUPA ORĂȘULUI BUCUREȘTI” LA POLO

Pentru naționala de polo a României, care se pregătește intens pentru obținerea calificării în luna mai, la München) la J. O. de vară, turneul internațional care începe vineri după-amiază în Capitală va reprezenta primul test oficial. Cu toate strădaniile depuse de F.R.N., doar două reprezentative, ale Bulgariei și Cehoslovaciei, au răspuns favorabil la invitațiile primite pentru „Cupa orașului București”, astfel că acest al 4-lea loc în turneu va fi susținut de selecționata de juniori a țării.

Echipa Cehoslovaciei a sosit de ieri în București și astăzi va face (probabil) un joc de antrenament, la două porți, cu prima formație a României.

Programul turneului: vineri, de la ora 17, la bazinul acoperit Floreasca: România seniori—România juniori și Bulgaria—Cehoslovacia; sîmbătă, de la ora 17: Bulgaria—România juniori și Cehoslovacia—România seniori; duminică de la ora 10: România juniori—Cehoslovacia și România seniori—Bulgaria.

„EDUCAȚIE ÎNSEAMNĂ, NEÎNDOIOS, ȘI EDUCAȚIE FIZICĂ”

Interviu cu tovarășul Gheorghe GHINEA, prim-secretar al Comitetului județean de partid, președintele Consiliului popular județean Botoșani

Conducerea și organizarea întregii activități politico-educative revine nemijlocit — așa cum se subliniază pe bună dreptate în documentele de partid — birourilor și comitetelor județene de partid, organelor de partid de la toate nivelurile.

Aceasta înseamnă, în fapt, asigurarea posibilităților de participare largă și multilaterală a tuturor cetățenilor la rezolvarea treburilor obștești, sporirea responsabilității lor sociale. Și sportul constituie o activitate socială.

În acest context am înscris interviul de față, locuri frunțose: al treilea și apoi al doilea. Se organizează, la noi, duminică culturală, dar și sportive, o întrecere concurs cu genericul „Avem musafiri în sat”, diferite întreceri dotate cu cupe, care au loc în întreprinderi, în școli și la sate.

Din alt punct de vedere, Botoșanii se manifestă ca un bun și ospitalier organizator al unor competiții de anvergură, la care au participat de notorietate națională ca și sportivi de peste hotare. Au avut loc aici turneele speranțelor olimpice, volei, o dublă întâlnire de volei a reprezentativei române cu cea a Japoniei, o „zonă” și o finală a campionatului național de oină, a campionatului de atletism a juniorilor, ale întreceri care au făcut o bună propagandă sportului printre spectatori.

Apoi și sportivii botoșăneni — echipe de baschet, fotbal, atleți — au înflorit, intrate acum în tradiție, cu sportivi din Polonia, Cehoslovacia.

Ce perspective întrevădeți sportului botoșănean? — Să începem din nou cu obiective concrete. În actualul cincinal, la Botoșani vor lua ființă — evident cu sprijinul C.N.E.F.S. — un club sportiv teritorial de performanță, o școală sportivă de elevi, va crește numărul de grupe — la secția de sport a liceului nr. 1 din Dorohoi, va fi înființat un centru de copii și juniori la fotbal (chiar în acest an), în sfârșit, vom avea un liceu de specialitate cu program de educație fizică. Înșiși dezvoltarea industrială și în general eco-

— Ce rol credeți că trebuie să aibă, sîmțate tovarășe prim-secretar, educația fizică și sportul în contextul realității unui județ?

— Dacă ar fi să dau o apreciere misiunii activității de educație fizică și sport, ar trebui să nu mă oprim la ceea ce reprezintă aceasta pentru un județ, ci să privesc lucrurile printr-o prismă mai amplă. Mai întâi de toate, educația înseamnă, neîndoios, și educație fizică! Așa deci, educația fizică este o componentă, și nu cea din urmă, a întregii și uriașei activități de educare ce cuprinde azi cele mai largi categorii de oameni ai muncii din toată țara. Apoi sportul vine în împlinirea nevoii imperioase de mișcare, atîta timp cît activitățile obișnuite ale oamenilor, ale unor profesii, sînt astăzi suficiente de lipsite de mobilitate. Nu spun specialiștii că trebuie să luțăm împotriva a ceea ce ei numesc cel trez, „S” — sedentarismul, surmenajul, supraalimentația? Dacă vrei, sportul are sarcini... economice: oameni viguroși, sănătoși, sînt mai productivi, au mai mare longevitate fizică și profesională. Un om vital și antrenat produce în mai puține ore mai mult decît un „nesportiv” — să-i zicem — în întreaga zi de muncă. În sfârșit, să ne gândim la sport ca la una din cele mai eficiente mijloace de recreare. În primul rând pentru cei care îl practică, dar și zice că și pentru spectatori competitorilor.

Asadar, de oameni sănătoși, de oameni puternici și antrenați are nevoie țara, are nevoie și un județ ca al nostru, în plină afirmare eco-

Table with 3 columns: 1947, 1968, 1971. Rows include Sectii afiliate, Sportivi legitimați, Sportivi clasificați, and various sports categories.

nomică și în altele alte domenii, inclusiv în sport.

Din orizontul acestor deziderate, cum apreciați dezvoltarea sportivă din județul Botoșani?

— Ca în orice județ tînar, sportul botoșănean este în plin efort de căutare a unor posibilități de afirmare pe plan național, dar și de amplificare a bazei sale de masă. Continuu o frumoasă tradiție a sportului pe aceste locuri — chiar dacă mai puțin cunoscută — sportul de performanță de la noi s-a manifestat în acești ani prin prezența unor formații în competiții de nivel divizionar, prin participarea cu succes a unor sportivi la concursuri naționale și unora — chiar dacă mai rar — la întreceri internaționale. Avem în județ echipe divizionare de fotbal, handbal, baschet, volei, există o permanentă preocupare a antrenorilor de îmbunătățire a recordurilor județene de atletism, au luat ființă noi secții de performanță: lupte, box.

La acestea se adaugă reușitele noastre în ceea ce privește largirea arlei de cuprindere a sportului de masă. Ca să aducem discuția într-un plan al concretizărilor, aș spune că în anul 1969 și 1970, în întrecerea dintre consiliile județene, C.J.E.F.S. Botoșani a ocupat

SEMNIFICAȚIA UNOR INIȚIATIVE

„AVEM MUSAFIRI ÎN SAT”

La început, întrecerile dintre tinerii sportivi ai comunelor din județ se desfășurau sub forma duminicilor culturale-sportive. Dar ele se opeară la nivel de comună. Din 1971 însă, C.J.E.F.S. Botoșani (președinte: Gheorghe Paraschiv, un inimos și priceput activist sportiv) împreună cu Comitetul județean al culturii și educației socialiste și Comitetul județean U.T.C. au inițiat — pe baza unui regulament original — o întrecere cultural-sportivă sub genericul „Avem musafiri în sat”. Fiecare comună a fost, prin rotație, organizatoare și gaz-

Imaginația înrăpătată și cunoștințele temeinice dobîndite în școală vor purta pe micii rachetiști botoșăneni spre performanțele de mine.

nomică a județului în acest cincinal va stimula o proporțională evoluție a mișcării sportive de performanță și de masă. Avem în vedere și diversificarea continuă a activității, prin apariția și dezvoltarea altor ramuri sportive, între care fotbal, popicele, radioamatorismul, raketomodelismul, tenisul de cîmp etc. Trebuie să ne gândim totuși, că nu vom putea avea succese rapide, că încă depindem de creșterea bazei materiale, a numărului cadrelor calificate — profesori și antrenori — de experiența care are nevoie de un timp pentru a se consolida, de munca de prospectare și de depistare a elementelor dotate.

— Altă formulă, ca o condiție a dezvoltării mișcării sportive, depinde de baza materială a sportului din județ. Ce credeți că trebuie să se întreprindă pentru ca această bază materială să țină pasul cu dezvoltarea generală a județului, cu nevoile sportului local?

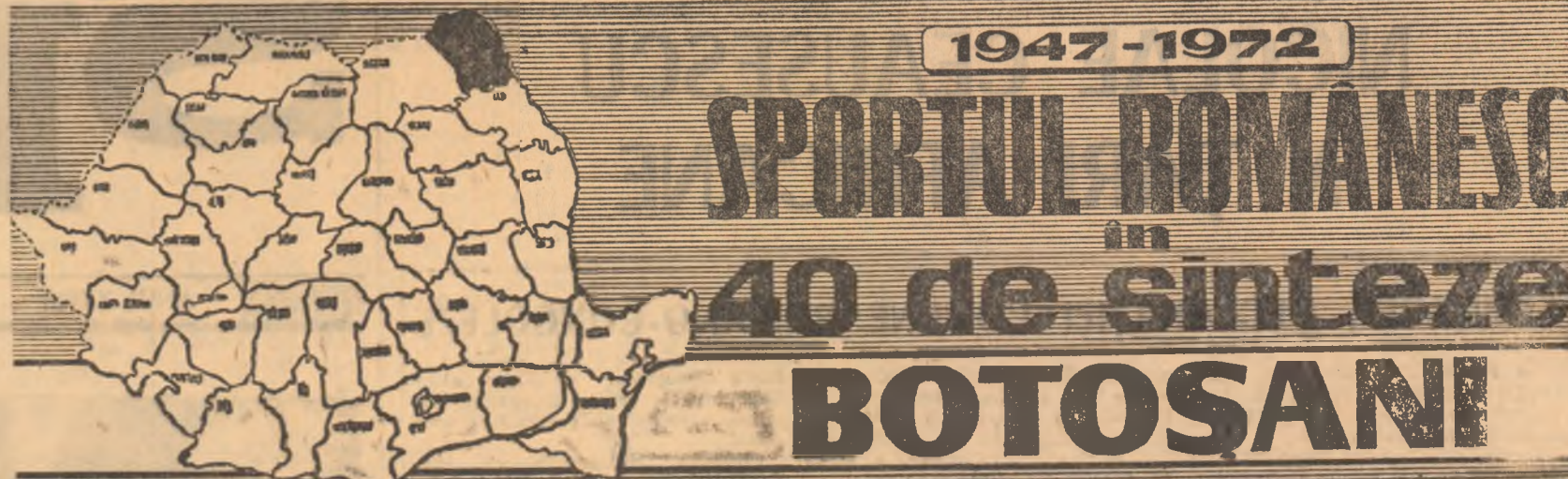
— Să apreciem, mai întâi, că o bază materială există, pentru unele ramuri sportive chiar de ajuns de bogată. În Botoșani, avem o sală de sport, care poate rivaliza cu cele mai bune din țară. Avem stațiune și terenuri bune la Dorohoi, la Botoșani, la Săveni. Aș sublinia aici

„RACHETA MOLDOVEI”

Sistem la Consiliul județean Botoșani al Organizației Pionierilor. Răsfarm, împreună cu gazdele noastre un voluminos album cu tăieturi din ziare.

— Deschidem albumul la pagina I — „Copii, medaliații noștri” — și reconstituim pe micii rachetiști din Ionașeni — Virju Cîmpului, de la Mihai Haliți, Ion Ancușa și pitulă la Mircea Hariga, Ioan și Mircea Iordăchescu, precum și pe profesorul și îndrumătorul lor, Mihai Toma. La faza județeană a concursului de raketomodelism, desfășurată în 1971, micii sportivi din Ionașeni s-au întors acasă cu 9 din cele 14 diplome oferite de organizatori. La cea de a II-a ediție a concursului interjudețean „Racheta Moldovei” — o frumoasă inițiativă botoșăneană — la care au luat parte reprezentanți a 14 județe și ai Capitalei, locurile I la înălțime și durată au fost ocupate de doi elevi de la Ionașeni. Un lucru interesant: unul dintre copii — Mihai Haliți, fiu de țaran, selecționat ca reprezentant al țării noastre la un concurs internațional, în iulie anul trecut, la Paris — a ocupat locul I și a primit medalia de aur. Surprins de talentul elevului român, un general francez l-a invitat să facă o lansare și de pe o rampă adevărată.

— Deschidem o altă filă — „Concursul Ex-Terra '71”. 20 de rachetiști de la Casa pionierilor Botoșani și de la Școala generală Ionașeni, participanți activi la concurs. Din nou premii I, II, III. — Ceea ce ne îndreptățește să vedem în micii sportivi de astăzi, marii sportivi de mâine, specialiști de necontestat în domeniul motoarelor moderne.

1,5 milioane lei — atît a însumat volumul muncii voluntar-patriotice, efectuată de tineret la stadionul din Botoșani.

ieri, azi, mâine

În 1934 Ministerul Educației dădea o circulară ca terenurile de sport ale școlilor din comune să fie sîndate. Azi, fiecare școală din județul Botoșani are la dispoziție un teren de sport lat și cu un exemplu recent. Școala generală nr. 6 din cartierul botoșănean Nicolae Iorga, construită în urmă cu doi ani, nu avea o bază sportivă corespunzătoare. Din inițiativa comitetului de părinți, susținută de direcționala școlii (Alex. Școabă), de profesorul de educație fizică Liviu Comăneș și, bineînțeles, de elevi, domnia de sport, școala și copiii conștientizau că la dispoziție acum un mic-complex complex dintr-o sală de sport (cu dimensiunile 30x20 m), un teren de fotbal și o

groapă de sărituri pentru atletism. În 1945, în fînturile Botoșanilor, bazele sportive erau ca și inexistente. Cu ocazia Festivalului mondial al tineretului și studenților, găzduit în anul 1953 de România, elanul construcției al tineretului nostru, călăuzit de partid a durat și pe aceste meleaguri lacasuri ale sportului. A fost un start bun, terenurile s-au înmulțit și apoi au fost modernizate. Numai volumul muncii voluntar-patriotice efectuate de cetățenii municipiului

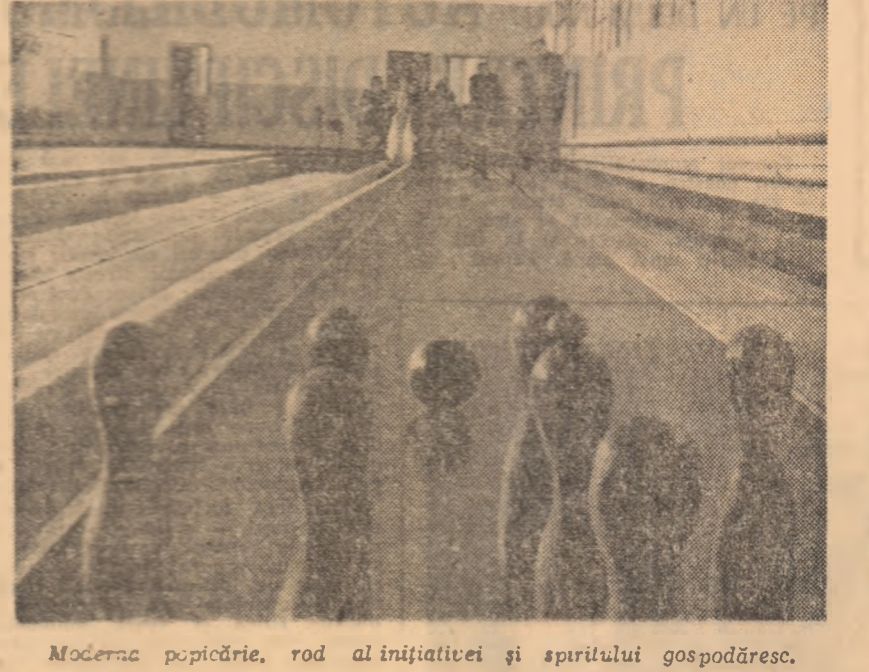
Botoșani pentru transformarea stațiunii „1 Mai”, în anul trecut într-un complex sportiv, a însumat peste 1,5 milioane lei. În acest an, la Dorohoi se vor da în folosință o popicărie, terenuri de baschet și handbal bitamentizate, toate asfinț și amenajările anexe necesare. Și tot anul 1972 va marca debutul unei noi discipline sportive în cuprinsul județului i totul. La Botoșani și Dorohoi — bazine în construcție. Iar în perspectivă — la Bucecea.

„PULSUL SPORTULUI” LA BUCECEA

Inginerul Valeriu Mercea, secretarul comitetului de partid de la fabrica de zahăr „Siretul” Bucecea, își găsește timp, în multitudine de preocupări sale profesionale și obștești, să mai joace fotbal în echipa fabricii, participând în campionatul județean. Inginerul Dumitru Blăzi director al acestei importante unități economice din cuprinsul județului (cu un apartament și calitate în industria alimentară republicană), sînt ca întotdeauna la „pulsul” tinerilor muzicieri — în marea lor majoritate locuitori ai comunei Bucecea — a propus spre discuția comitetului oamenilor muncii din fabrică alocarea unei cote din beneficiile realizate peste plan dezvoltării bazei sportive. Rămîne doar ca în împlinirea acestei dorințe a oamenilor muncii din Bucecea — de altfel, în spiritul legii — să vină și Centrul pentru producerea și industrializarea sticlei de zahăr — forul tutelar al fabricii — pentru ca rezerva asociației sportive „Siretul” să se îmbogățească poate chiar în acea-

stă vară, cu un bazin de înot de dimensiuni olimpice. Cînd am fost la Bucecea, trecînd peste dealurile împoștului lui Eminescu, o vreme însorită, dar rece, dezmierda tîntul. Pe terenul de fotbal gazonat, iarba își mijea mustățile, lei mai stufosae, colo mai rare. Zgura roșie a terenurilor de volei, baschet și handbal părea că privește cu invidie la culoarea de azur ce îmbrăca noua și modernă popicărie în hainele primăverii. Nu de mult inaugurată (în luna noiembrie), popicaria din Bucecea (două piste, două vestiare spațioase, grup sanitar complet) strălucea sub mîna harnicilor gospodari care au ridicat-o cu mîinile lor proprii și cu fondurile alocate de sindicat.

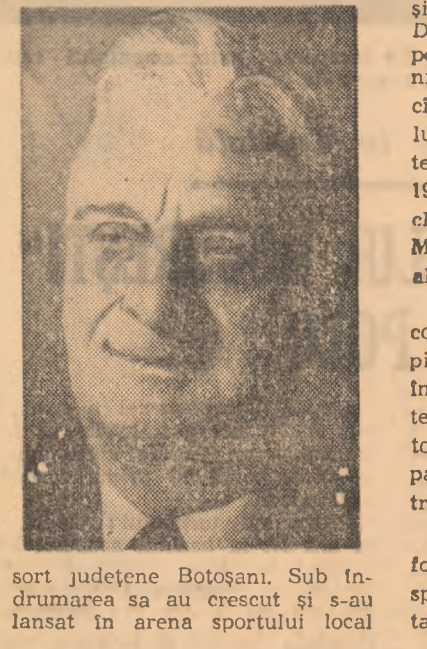
La Bucecea, la fabrica de zahăr, sportul se bucură de un interes unanim. Ce altă chezișă mai trebuie pentru ca și această activitate socială să contribuie nemijlocit, alături de ceilalți factori, la plasaarea acestei vechi așezări în procesul modern al urbanizării?

Modernă popicărie, rod al inițiativei și spiritului gospodăresc.

Portret de activist obșteșe UN OM ÎNTRE OAMENI

Întrebat fiind ce îl impresionează mai mult în atletism, Adrian Anghelută a răspuns fără ezitare: „Primul start pe care îl iau copiii!” Cine este Adrian Anghelută? Un pensionar care a muncit o viață întreagă, și căruia dragostea pentru sport i-a conferit și îl conferă acea tinerețe sufletească pentru care îl admiră și îl respectă toți concetățenii. Un portret cu linii definitorii pentru activistul obșteșc.

De peste 25 de ani, Adrian Anghelută este activist obșteșc, devotat atletismului. „Atletismul — sustine dînsul — este temelia sportului”. Și activistul botoșănean munceste cu pasiune și dăruire pentru a așeza cărămidă cu cărămidă la această temelie. A fost președinte al comisiilor de atletism din Dorohoi și Suceava, iar acum se află în fruntea comisiei de re-

ști național mulți tineri atleți. Din ultima generație îi amintim pe Dan Mîghiu, campion balcanic de cros, Vasile Vatamanic, cîștigător al „Crosului tineretului — 1970” și al „Crosului prieteniei” din Cehoslovacia — 1970, Constantin Nichifor (azi la clubul Rapid București), Dorin Melinte, Marcela Gheorghiu și alții.

Recent, înimosul președinte al comisiei de organizare a campionatelor naționale de atletism în sală — juniori II, desfășurate în excelente condiții la Botoșani, a dat din nou dovada capacității și dragostei sale pentru sportul preferat.

În 1969, Adrian Anghelută a fost distins cu medalia „Meritul sportiv”. O răsplătă binemeritată!

Fotbalul

MARGINALII PE O TEMĂ VECHĂ ȘI MEREU ACTUALĂ...

JUCĂTORUL DE TIP UNIVERSAL

Plecând de la meciul Steagul roșu - Dinamo, ne-am reamintit partida Steagul roșu - Rapid. Aveau cele două jocuri din actualul campionat al țării un factor comun care nu putea să nu sară în ochii uti-

de atac și de apărare, neascultând nici sfaturile antrenorilor, nici imitațiile fotbalului modern.

Gândiți-vă la Petchovschi, la Călinoiu, Seredai, Nunweiler III... Și mai gândiți-vă la dinamicul fotbalistilor noștri aflați în activitate față de ei, sau pe a putea face față, cu același brio, pe mai multe posturi.

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

O barieră foarte des întâlnită în calea acestora este insuficiența pregătirii fizice. Pentru a juca 90 de minute și în atac și în apărare, trebuie să ai condiția fizică a fotbalistilor de la Celtic sau Arsenal, pe care l-am văzut că fug tot meciul, se lupă tot meciul, se angajează tot meciul cu o forță care pe noi ne uimește.

Ceea ce este nu mai puțin evident este faptul că, în afara carentelor de pregătire fizică, o mare parte din jucătorii noștri sînt fatal specializați pe post de apărător sau de înaintaș - ba chiar numai de fundaș stînga, să zicem, sau de extremă dreapta - pentru că nu au DEPRINDERILE NECESARE celorlalte posturi.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că asemenea jucători, cum se găseau destui și în Europa, îndeplineau curent, obișnuit, sarcinile duble, ei fiind ceea ce se cheamă fotbalisti de tip universal.

Acum să demonstrăm un lucru pentru unii deja demonstrat. Ele vor, cel mult, să fie un pic la antrenori să nu aștepte să le explice (... de la alte echipe) astfel de jucători, ci SA-I FORMEZEM. Pentru că asemenea fotbalisti multilaterali se formează (de multe ori de la vârsta junioratului) greu, este adevărat, cu trudă, cu experiențe, cu risce și chiar cu tributul unor nopțose.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

PE AGENDA ZILEI

LOTUL NAȚIONAL - FARUL

In cadrul pregătirilor pentru meciul cu Ungaria, lotul național va susține azi, la Constanța, un joc de verificare în compania Farului.

Antrenorul Angelo Niculescu are la dispoziție, pentru această partidă, următorii jucători: Răducanu, Adamache, Pop, Lupescu, Dinu, Vlad, Deleanu, Dumitru, Anca, R. Nunweiler, Dembrovski, Dobrin, Dumitriche, Lucescu, Uifăleanu și Neagu.

Partida va începe la ora 16.

MECI DE VERIFICARE A LOTULUI DE TINERET

Stadionul Republicii din Capitală va găzdui azi, de la ora 16, un joc de verificare între două echipe alcătuite din jucătorii lotului de tineret, care se pregătesc pentru întâlnirea internațională cu selecționata de tineret a Franței.

În cele două echipe vor juca, printre alții, Costas (Politehnica Iași), Catargiu (Sport Club Bacău), Băloian, Hajnal (A.S. Armata Tg. Mureș), Mateescu (Metalul București), Mulfescu (Jiul Petroșani), Donose (Univ. Craiova).

AZI ARE LOC TRAGEREA LA SORTI A SFERTURILOR DE FINALA ALE „CUPEI ROMANIEI”

La sediul Federației române de fotbal va avea loc astăzi, de la ora 18, tragerea la sorti a sferturilor de finală ale „Capei României”.

Reamintim că în această fază a competiției s-au calificat echipele Metalul București, F.C. Galați, Băic 7 Jul. Dinamo, Politehnica Timișoara, A.S. Armata Tg. Mureș și C.F.R. Cluj.

PARTIDA PETROLUL - RAPID VA FI TELEVIZATĂ

Meciul Petrolul - Rapid, din etapa a XVIII-a a campionatului Diviziei A, care se va disputa duminică 26 martie, va fi transmis pe micul ecran, cu începere de la ora 14.

TRAI DE JUNIORI, ÎN CAPITALA

Vineri 24 martie, de la ora 15, pe terenul nr. 4 al complexului sportiv „23 August”, va avea loc un joc de selecție pentru juniorii născuți după 1 august 1954.

Din cei aproximativ 40 de juniori mici de la cluburile și asociațiile bucureștene din jurul capitalei, vor fi selecționați cei 20 de juniori rămași în vederile antrenorilor C. Ardeleanu și V. Zăvoian pentru alcătuirea lotului de perspectivă.

CAMPIONATUL ECHEPELOR DE TINERET-REZERVE

1. U. Cluj 17 11 3 2 39-16 27
2. Dinamo 17 11 3 3 37-12 25
3. Petrolul 17 11 3 3 34-19 25
4. Crișul 17 8 3 6 21-19 19
5. Steaua 17 9 0 8 25-11 18
6. Univ. Craiova 17 7 4 6 18-12 18
7. Rapid 17 6 5 6 20-23 17
8. F.C. Argeș 17 6 5 6 21-27 17
9. U.F.A. 17 7 3 7 25-25 17
10. Jiul 17 6 5 6 20-25 17
11. Ștefănești 17 6 2 9 25-24 14
12. Farul 17 5 4 8 19-24 14
13. Politehnica 17 4 4 9 13-27 12
14. A.S.A. Tg. Mureș 17 5 2 10 19-37 12
15. C.F.R. Cluj 17 3 5 9 12-37 11
16. Sport Club Bacău 17 4 1 12 14-38 9

CE VEI FACE MÎNE?

Urmare din pag. 1)

casătorie. Studentă frumoasă la „Filologie” ea a avut, de la început, așa cum am spus, o înclinație pentru Dobrițiu, secretarul clubului, o înclinație dintre cele mai pozitive, în procesul formațional al lui Ion Oblesenco, în simularea voinței lui de a se pregăti altă dată pentru o performanță de pe stadion, ci și pentru aceea de pe frontul învățării. Pe ambele planuri, se desfasoară o adevărată... Intrecere între soți, care de multă vreme este purtată sub semnul egalității.

N-am plecat, însă, de la Craiova, cu un singur exemplu ilustrativ pentru munca de educație și pentru reușitele ei. În anul trecut, în anul de studii universitare, am avut o secțiune economică industrială a Facultății de studii economice, el este, totodată, un neobosit activist obștesc la asociația studențească din oraș. Și, vă asigurăm, pe de altă parte, că nici soția, nici băiețelul lui. În etate de trei ani, nu au nici cel mai mic motiv să se plîngă de comportamentul capului de familie. Dimpotrivă! Mai tinerii Bălan și Donose nu cauzează încă răspunderea cursurilor universitare, dar, pregătindu-se pentru ele, se mîndresc, deocamdată, cu notele pe care le iau la liceu „Nicolaie Bălcescu”. La polul celălalt al vîrșilor, veteranul echipei, inginerul Florin Martinovici, căruia colegii din echipă un bun exemplu, prin felul cum muncete la Institutul de proiectări miniere. Acolo nu trage niciodată în bară sau pe lângă poartă! La fotbal, deși, se mai întîmplă, deși Florin Martinovici face și în acest domeniul dovada unei pregătiri conștiincioase, în numeroase ore de antrenament colectiv și individual.

Dar, să nu rămînem numai în lumea fotbalului, mai ales că Universitatea Craiova are 192 de sportivi legitimați, la atletism, baschet, handbal, judo, șah, tenis de masă și fotbal. Spațiul nu ne permite să insistăm prea mult, dar nu se poate, de

țelul de vedetism și căpătuliu. Nu este lipsit de interes să arătăm că în cadrul antrenamentului și o comisie de disciplină, care nu este de loc îngăduitoare față de abaterile de orice ordin ale sportivilor, decît organismele similare ale federațiilor. Nici din programele de concursuri, astfel, la concesi, o comisie prezidată de conferențiar C. Barbu și avînd ca membri pe lectorul Ion Constantinescu, asistentul I. Dobre și prof. dr. docent Eugen Dobrin.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Dar, să nu rămînem numai în lumea fotbalului, mai ales că Universitatea Craiova are 192 de sportivi legitimați, la atletism, baschet, handbal, judo, șah, tenis de masă și fotbal. Spațiul nu ne permite să insistăm prea mult, dar nu se poate, de

țelul de vedetism și căpătuliu. Nu este lipsit de interes să arătăm că în cadrul antrenamentului și o comisie de disciplină, care nu este de loc îngăduitoare față de abaterile de orice ordin ale sportivilor, decît organismele similare ale federațiilor. Nici din programele de concursuri, astfel, la concesi, o comisie prezidată de conferențiar C. Barbu și avînd ca membri pe lectorul Ion Constantinescu, asistentul I. Dobre și prof. dr. docent Eugen Dobrin.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

Un alt adevăr însă, mai profund și mai semnificativ, al partidelor din prima competiție a țării ne-a convins că mulți jucători NU AU MIJLOCUL CORESPUNZĂTOARE pentru a face față celor două sarcini pe care ar vrea să le îndeplinească.

Consecința? Sarcinile duble de atac și de apărare, sînt pentru mulți jucători de neîndeplinit practic la nivelul cerut.

Și pentru a nu fi acuzați că folosim în argumentația noastră numai exemple-limită, „clasice”, de tip Beckenbauer - pe care numai în poartă nu ni-l închipuim - vom evoca, din fotbalul nostru, câteva figuri de jucători care au fost de toate, și ne-uș stîrnit admirația pe indiferent ce post au evoluat.

Se poate spune că nimic din ceea ce este legat de marea de educare a sportivului nu se face la întâmplare, nu are un caracter de amănunțit. Această muncă este considerată ca un obiectiv permanent al clubului, fără epoci de flux și reflux.

Aria muncii educative a fost extinsă și în rândurile spectatorilor, a celor care nu dau întotdeauna clubului sprijinul necesar sau învingerile acestuia. Este vorba de o muncă de educație, un spectacol simț surprins în-ofensat, fie din punctul de vedere al comportamentului lor în tribune (deși s-au realizat progrese. În general, sub acest aspect), fie din acel al atașamentului pentru club și echipă, declarat în vorbă, dar neconfirmat întotdeauna și prin fapte. Nu este, oare, semnificativ, în acest sens, că la meciul Universitatea Craiova - Politehnica Iași, disputat la 9 noiembrie 1971, au fost depistați 50 de spectatori fără bilete (și, fără indoliță, mai erau și alții)?

